

kdy byl zraněn, opětovně z provozovny vykázán. Není proto odůvodněno, požaduje-li žalobce, aby podnikatel skutečně za všech okolností znemožnil cizím osobám přístup do závodu. Dovolací soud souhlasí tedy s právním posouzením, jehož se věci nižšími stolicemi dostalo, a ježto jednak nějaké zavinění žalovaných nebylo shledáno, jednak žalobce, jednaje na vlastní nebezpečí, způsobil si škodu sám, nepochybily nižší soudy, neuznaly-li žalobní nárok důvodným.

Čís. 16034.

Nálezy rozhodčích soudů mzdových, zřízených podle § 12 zák. č. 45/1930 Sb. z. a n., pokud stanoví mzdové podmínky ve smyslu § 12, odst. 1, poslední věty, řeč. zák. a nahrazují podle § 24 řeč. zák. kolektivní smlouvy, zavazují všechny zaměstnavatele a zaměstnance, zúčastněné ve stavebních živnostech nebo podnicích, vyrábějících a dopravujících stavební hmoty, pokud upravují jejich pracovní a služební poměry ve smyslu § 12 řeč. zák. v území, pro něž nález rozhoří byl vydán.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1937, Rv II 860/36.)

Žalobce, více než třetí rok po vyučení, pracoval u žalovaného od 20. dubna 1935 jako zedník na stavbě rolníka S. v obci S., soudní okres T. celkem 400 pracovních hodin, a to za mzdu 1 Kč 80 h na hodinu. Žalobce byl členem Odborového sdružení křesťansko-sociálního a žalovaný členem Společenstva stavitelů pro obvod obchodní a živnostenské komory v B. Tvrdě, že dostával o 1 Kč 70 h na hodinu méně, nežli mu podle kolektivní smlouvy resp. nálezu rozhodčího soudu mzdového v B. příslušelo, domáhá se žalobou nedoplatku 817 Kč 70 h s přísl. Žalovaný namítl, že pro soudní okres T. — venkov neexistuje kolektivní smlouva ani nález rozhodčího soudu mzdového, jimiž by byl žalovaný vázán, ježto žádnou smlouvu nepodepsal ani o ní nebyl zpraven a že tudíž pro něho neplatí. Soud první stolice vyhověl žalobě co do částky 680 Kč. O d v o l a c í s o u d zamítl žalobu zcela.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek soudu první stolice.

D ů v o d y :

Pokud odvolací soud dolíčil v napadeném rozsudku, že předpokladem právní účinnosti hromadných smluv jest, aby obě strany, t. j. zaměstnavatel nebo jeho organizace, a organizace, k níž zaměstnanec náleží, sjednaly kolektivní smlouvu, jest tento právní názor schváliti. V souzené věci bylo však zjištěno, že žalovaný ani jeho organizace nepodepsali hromadnou smlouvu ze dne 30. března 1934 a že na sjednání hromadné smlouvy ze dne 17. ledna 1935 nebyla zúčastněna organizace, k níž náležel žalobce. Nelze tedy žalobní nárok opřítí o žádnou z uvedených kolektivních smluv. Jiná je však otázka, zda řečený nárok nemůže s úspěchem býti vyvozován z nějakého nálezu rozhodčího soudu

mzdového pro stavební živnosti pro zemi Moravskoslezskou v B. V té příčině jest uvážiti: a) nález jmenovaného rozhodčího soudu mzdového v B. ze dne 18. července 1933, Rs 484-496/33, jímž byly stanoveny mzdy pro T.-venkov, a b) jeho nález ze dne 4. května 1934, Rs 126-34-7, jímž byly stanoveny mzdy dělnictva pro T. a P. Jest nesporné, že žalobce byl od 20. dubna 1935 jako zedník zaměstnán u žalovaného, jehož podnik má své sídlo v T., že u něho pracoval celkem 400 pracovních hodin, které byly odměněny po 1 Kč 80 h za hodinu, a že žalobce veškerou uloženou mu práci vykonal v obci S. (v okrese T.) u rolníka S. Co se týče nálezu ad a) uvedeného, nebyl podle souhlasného přednesu stran vydán ve sporu, na kterém byl žalovaný zúčastněn, kdežto nález uvedený ad b) byl vydán ve sporu, v němž ještě s jinými byl žalován též nynější stavitel Josef K. Odvolací soud vychází z právního názoru, že první nález ze dne 18. července 1933, Rs 484-496/33, neváže žalovaného, protože nebyl osobně žalován u rozhodčího soudu mzdového, a že tudíž nenáleží k »zúčastněným zaměstnavatelům«, o nichž je řeč v § 24 zákona ze dne 10. dubna 1930, č. 45 Sb. z. a n., jehož platnost byla prodloužena zák. č. 164/1932 Sb. z. a n. a vládním nařízením č. 259/1935 Sb. z. a n. Leč při tom odvolací soud přehlíží, že podle § 13 dotčeného zákona jest úkolem rozhodčích soudů mzdových nejen, aby vykládaly smlouvy kolektivní, rozhodovaly spory vzniklé z hromadné smlouvy pracovní, ale také aby stanovily podmínky pracovní, zejména mzdové, pokud se tak nestalo kolektivní smlouvou. V § 24 dotč. zák. je pak výslovně zdůrazněno, že nález rozhodčího soudu mzdového nahrazuje kolektivní smlouvu a zavazuje všechny zúčastněné zaměstnavatele a zaměstnance, nebyly-li pro ně smlouveny příznivější odlišné podmínky. Nejvyšší soud usoudil z řečených ustanovení již v rozhodnutí č. 13640 Sb. n. s., k němuž se odkazuje, že zákonodárci tanulo patrně na mysli, že především jsou rozhodující kolektivní smlouvy, a že, není-li takových smluv, nahrazuje je nález rozhodčího soudu. Nález rozhodčího soudu má tu význam autorativního, třebaš jen podpůrného, upravení pracovního a služebního poměru v živnostech stavebních a podnicích vyrábějících a dopravujících stavební hmoty. Jde tu o úkon státní činnosti upravující plánovitě hospodářství, jež nelze posuzovati podle ustanovení civilního soudního řádu o relativním účinku rozsudku ve věcech občanských. Tomu nasvědčuje též účel podobných ustanovení v dřívějších zákonech o stavebním ruchu, jímž bylo »sloučení zájmů zaměstnavatelů a zaměstnanců, aby docílena byla stabilita mezd a cen... k ozdravení našich hospodářských poměrů« (srv. tisk senátu 565/21). Jest však zřejmé, že by takových hospodářských účinků (stability cen a mezd) nemohlo býti dosaženo, kdyby bylo dopuštěno, aby pracovní a mzdové poměry byly upraveny v tom kterém podniku zvláště, čímž by byla vyloučena taková jednotná úprava, aby jí byly vázáni všichni zájemci, t. j. zúčastnění zaměstnavatelé i zaměstnanci příslušných stavebních živností i podniků vyrábějících a dopravujících stavební hmoty v určitém obvodu buď kolektivní smlouvou, anebo nálezem rozhodčího mzdového soudu, nahrazujícím kolektivní smlouvu, v němž nedošlo ještě k ujednání kolektivní smlouvy. Ježto pro území T.-venkov, v němž byly práce, o něž ve sporu jde, vykonány, byl vydán nález rozhodčího

soudu mzdového v B. ze dne 18. července 1933, Rs 484-496/33, jehož platnost byla stanovena v § 3 vládního nařízení č. 89/1935 Sb. z. a n., takže uvedený nálezn byl účinný v rozhodující době, v níž byly konány práce v žalobě dotčené, a nahrazoval podle § 3 zákona č. 45/1930 Sb. z. a n. neexistující hromadnou smlouvu mezi zúčastněnými zaměstnavateli a zaměstnanci v živnosti stavební, byl žalovaný jako stavitel, provádějící v tomto území stavitelské úkony, v á z á n ř á d n ý m n á l e z e m a nezáleží na tom, zda byl též stranou v řízení, které dalo podnět k vydání dotčeného nálezu. Ježto žalobci — jak ani není sporno — podle uvedeného nálezu příslušela mzda 3 Kč 50 h za pracovní hodinu a žalobce vykonal celkem 400 pracovních hodin a obdržel za hodinu pouze 1 Kč 80 h, náleží mu ještě částka 680 Kč.

Čís. 16035.

Obec, která svěřila provádění opravy městské stoky autorisovanému staviteli, neodpovídá za škodu vzešlou majitelům domu vniknutím vody do sklepů proto, že bylo opominuto učiniti vhodná opatření zabezpečovací, třebaže si vyhradila právo dozoru na provádění stavby a právo dávatí pokyny o způsobu provedení opravy.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1937, Rv I 1450/35.)

Žalobce se na žalované městské obci domáhá náhrady škody vzniklé mu tím, že při provádění kanalisačních prací vnikla zanedbáním vhodných opatření při uvedených pracích voda do sklepa žalobcova domu a poškodila tam uskladněné zásoby zboží (vína a kávy). Proti žalobě žalovaná obec namítla zejména, že obec není ke sporu pasivně oprávněna, neboť svěřila provedení městské stoky stavitelské firmě S. a spol. a vyhradila si jen právo stavebního dozoru. Soud první stolice uznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud jej důvodem neuznal. D ů v o d y: Procesní soud došel k závěru, že zavodnění bylo způsobeno tím, že na závitech otvorů rour zůstaly viseti předměty, které bránily odtoku. Použití § 1319 obč. zák. není však odůvodněno. Provedené důkazy neumožnily zjištění, že se od díla (kanálového příkopu a roury) oddělily části nebo že se zřítilo dílo. Ze správných zjištění napadeného rozsudku se podává, že na závitech kanálové roury zůstaly viseti cizí předměty, které tam byly lijákem naplaveny a tak ucpaly odpadovou rouru. Nemá tedy právního významu zvláštní ustanovení § 1319 obč. zák., nýbrž všeobecná ustanovení o náhradě škody a podle přednesu žalobcova ustanovení §§ 1313, 1315 obč. zák. Procesní soud spatřuje v opominutí příslušných direktiv a zařízení za účelem zabránění resp. odstranění ucpání kanálu skutečnost, která má v zápětí odpovědnost žalované obce. K odůvodnění svého názoru opírá se procesní soud o posudky znalců S. a M. Znalec S. při jednání dne 27. září 1933 ve svém posudku rozvedl, že ucpání kanálu mohlo býti odstraněno dlouhými hráběmi (příkop je 3 m hluboký) a že by bylo účelné pověřiti jednu osobu v noci tímto úkolem. Znalec M. ve svém posudku podaném při jednání dne 25. dubna 1934 uvedl, že dozorčí osoba, která by včas, t. j. před zaplněním pří-